పెద్ద కథ

2

అంతరంగాలు

– చంద్రలత

భానుమూర్తి :

శరత్- మాలతి వచ్చి వెళ్ళారు.

వాళ్ళిద్దరిలో ఏం మహాత్యం ఉందో ఏమో కానీ వారిలాగే వారి పరిసరాలు కూడా ఉల్లాసభరితం అయిపోతాయి. నిరుపమ వాళ్ళిద్దరినీ చూడగానే మొహం చిట్లించింది. వాళ్ళు వెళ్ళేదాకా అలాగే ఉంది. బహుశా అన్ని అనర్థాలకీ వాళ్ళే మూలమనుకుంటోందేమో!?

శరత్- మాలతి చాలా సంస్కారవంతులు. వారి ప్రవర్తన కూడా అలాగే ఉంటుంది. నిరుపమని ఓ పాత స్నేహితురాల్ని పలకరించినంత ఆప్యాయంగానే పలకరించారు. హృదయ పూర్వక శుభాకాంక్షలు తెలిపారు.

నిరుపమ మాత్రం వాళ్ళు వెళ్ళేదాకా చిటపటలాడుతూనే ఉంది. వాళ్ళని సాగనంపి ఇంట్లోకి రాగానే- అమ్మ మీద విరుచుకు పడింది. మాలతి చొరవగా వంట ఇంట్లోకి వెళ్ళి ఏదో చేసిందట. అదీ కారణం!

అమ్మ గుడ్లనీరు కుక్కుకుని లోపలికి పోయింది.

నేను ముందే చెప్పానుగా, నిరుపమ ఎలా ప్రవర్తించినా నేను పట్టించుకోనని! అత్తాకోడళ్ళ మధ్య మూగయుద్ధం ఇన్నాళ్ళకు గొంతు చించుకుంది. ఏమైనా ఇది ప్రతిఘటన లేని ఒకవైపు దాడే! ఘర్షణ పడకూడదన్నదే నా తత్త్వం.

ఆ మర్నాడు తెలిసింది. నిరుపమ తన గురించి ఏవేవో ఆరా తీసిందట!

మాలతి తప్పకుండా నిర్ఘాంతపోయుంటుంది. మొదటసారి పలకరించడానికి వచ్చినవాళ్ళని ఇలాంటి విషయాలా అడిగేది! అంతా ప్రారబ్ధం.

నేను ఒక్కసారిగా పలాయనవాదినై పోయాను.

నిద్ర మెలకువ వచ్చినప్పటి నుంచీ నిద్ర ముంచుకువచ్చేంత వరకూ ఇంటి బయటే ఉంటున్నాను. అష్వాక్ జ్ఞాపకాలు నన్నింకా వదలలేదు. నిరుపమతో ఒంటరిగా గడపాల్సినప్పుడల్లా అష్వాక్ మా మధ్య అదృశ్యరూపంలో ఉన్నట్లుగా అని పిస్తుంది. ఆ భావనని ఎలా పోగొట్టుకోవడం! అందుకే నా పలాయన జీవితం!

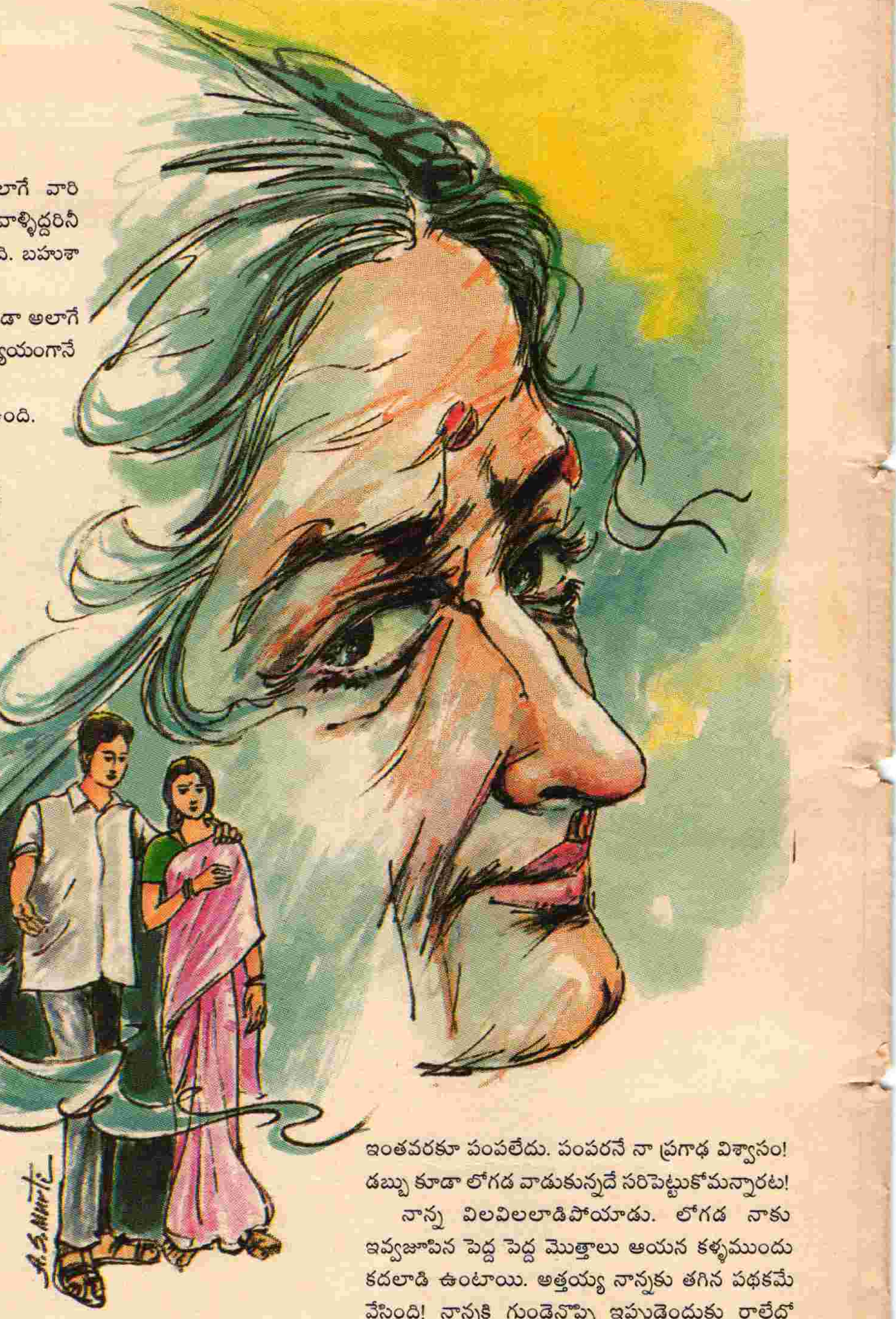

అష్వాక్ నుంచీ.. నిరుపమ నుంచీ.. చివరికి నా నుంచి నేనే పలాయనం చేస్తున్నాను. దూరంగా.. దూరంగా.. పారిపోతున్నాను. కానీ అది ఫలితం లేని ప్రయత్నం మాత్రమే!

నాన్నకి జగన్నాథం మామయ్య మీది భ్రమలన్నీ తొలగిపోయాయి. పెళ్ళయ్యాక నిరుపమని ఇక్కడ వదిలి వెళ్ళాక మళ్ళీ ఎవరూ రాలేదు. ఏవో నిరుపమ వంటిమీదున్న నగలు తప్ప వాళ్ళు చెప్పిన బంగారంలో అయిదో వంతు కూడా ఇంతవరకూ పంపలేదు. పంపరనే నా ప్రగాఢ విశ్వాసం! డబ్బు కూడా లోగడ వాడుకున్నదే సరిపెట్టుకోమన్నారట!

నాన్న విలవిలలాడిపోయాడు. లోగడ నాకు ఇవ్వజూపిన పెద్ద పెద్ద మొత్తాలు ఆయన కళ్ళముందు కదలాడి ఉంటాయి. అత్తయ్య నాన్నకు తగిన పథకమే వేసింది! నాన్నకి గుండెనొప్పి ఇప్పుడెందుకు రాలేదో నాకర్థం కాలేదు! అమ్మ మాత్రం నన్ను సంతోషంగా ఉండమనీ- నిర్లిప్తతను వదిలి వేయమనీ ప్రాధేయ పడుతోంది. ఒకరోజు ఆమె మాటలు చెవిన బడ్డ నిరుపమ అమ్మని సాధించి వదిలింది. నేనేమైనా మీ కొడుకుని కాల్చుకు తింటున్నానా' అని!

ఇప్పుడు అమ్మ నాతో ఎప్పుడో కానీ మాట్లాడదు. నాకూ అదే మంచిదనిపించింది. పాపం ఆవిడకూ పనెక్కువయింది. పనిలో సాయపడమని నిరుపమకి ఎవరు చెప్పాలి?

శరత్‌ని కలవడానికి వెళ్లాను. మాటల మధ్యలో తను తండ్రి కాబోతున్నానన్నాడు. ఎంత అదృష్టవంతుడు! సంతోషమైన కుటుంబం- సంతోషమైన జీవితం!

వారి సంతోషంలో పాలు పంచుకోవడానికి బయటకు వెళదామని ఆహ్వానించాడు- కుటుంబ సమేతంగా! నిరుపమ ఏ మూడ్‌లో వుందో కానీ వెంటనే తయారయింది. నిరుపమ భారీగానే తయారయింది- దాదాపు ఓ పెళ్ళికి వెళుతున్నట్లుగా!

మొహాన కళకళలాడే చిరునవ్వు లేని అలంకరణ అందం ఇస్తుందా? నిరుపమ అందం కోసం అలంకరించుకోదు. ఆడంబరం కోసం, ఆర్భాటం కోసం అలంకరించుకుంటుంది. ఈ రోజూ అలాగే అలంకరించుకుంది.

నలుగురం నేరుగా హొటల్‌కి వెళ్ళి భోజనం చేసాం. భోజనాల సమయంలో శరత్- మాలతి నిరుపమని కూడా సంభాషణల్లోకి తీసుకురావాలని చాలా ప్రయత్నం చేశారు. నిరుపమ ఏడుపుగొట్టు మొహం పెట్టుకుని- కదలకుండా కూర్చుంది. వచ్చిన అతిథి అలా ఉంటే మిగిలిన వారికి ఎలా ఉంటుంది? మానర్‌లెస్ బిహేవియర్! అక్కడినుండి సినిమాకి వెళ్ళాం. అక్కడా అదే తంతు. మాలతి నిరుపమ వాలకం చూసి వెనుకాడుతున్నా- నేను చొరవ చేసి వారితో సంభాషణ కొనసాగించాను. సినిమా అయ్యాక హాలులోంచి అందరూ బయటకు వెళ్ళేదాకా ఆగి, అందరికన్నా చివరగా బయటకు వచ్చాం. నేనూ, శరత్ కాస్త ముందుగా నడుస్తున్నాం. మా వెనక మాలతీ, నిరుపమ.

కారిడార్‌లోకి రాగానే నా మీదికి ఎవరో వాలుతోన్నట్లుగా అనిపించింది.

మాలతికి కళ్ళు తిరిగాయేమో అనుకుని వెనక్కి తిరిగాను. నిరుపమ! మాలతి నిరుపమ దగ్గరకి రాబోయి- నిరుపమ పూర్తిగా నా మీదకి ఒరిగి ఉండడంతో కాస్త వెనక్కి తగ్గింది. నేను నిరుపమను అలాగే చేతుల మీదకు ఎత్తుకుని - అక్కడే ఉన్న కుర్చీలో కూర్చోబెట్టాను.

శరత్ నిరుపమ మొహంలోకి సూటిగా చూశాడు. ఏ కూల్‌డ్రింకో మంచినీళ్ళో తీసుకొస్తే బావుండునన్నాడు. నిరుపమ నన్ను కదలనివ్వలేదు. గట్టిగా పట్టుకుని ఉంది. నేను మెల్లిగా లేచి కూల్‌డ్రింక్ తీసుకుని వచ్చేలోగా శరత్ తీసుకొని వచ్చేశాడు.

అప్పటికే నిరుపమ నిటారుగా లేచి నిల్చుంది. మాలతి ఆశ్చర్యంగా ఏవో అడుగుతుంటే విలాసంగా చేతులాడిస్తూ సమాధానాలిస్తోంది. చకచకా మమ్మల్ని అనుసరించింది.

శరత్ మొహంలో కదలాడిన భావానికి నాకెలాగో అనిపించింది. ఇలాంటి రోగం వైద్యశాస్త్రంలో లేదని శరత్ గ్రహించలేడా? నిరుపమ ఎందుకిలా చేసింది? తమ సంబంధంలోని నీరవత వారికి తెలీదూ? మరి ఈ నటనలెందుకు?

నిరుపమ :

మాలతీ వాళ్ళతో బయటికి వెళదాం అన్నాడు భాను.

పెళ్ళయ్యాక మొదటిసారి బయటకు వెళ్ళడం- అదీ ఒంటరిగా కాదు. ఓ క్షణం రానని చెప్పేద్దామనిపించింది. ఇంట్లో ఉండి ఒరగబెట్టే ఘనకార్యమేమీ లేదు. కనుక భానుతో బయలుదేరాను.

నాకు మాలతి గుర్తుకు వచ్చింది. ఇక్కడికి వచ్చినప్పుడు ఏదో కాటన్ చీర కట్టుకు వచ్చింది. నగలేమీ పెట్టుకోలేదు. నేను ఖరీదైన చీర కట్టుకుని, అమెరికన్ డైమండ్స్ సెట్ పెట్టుకున్నాను. ఈ రాత్రి లైట్లలో ధగధగలాడిపోవాలి. అన్నిటికీ మించి మాలతి చిన్నపోవాలి.

భోజనాల సమయంలో అందరూ వేళాకోళాలాడుతూ గలగల మాట్లాడుతున్నారు. మాటి మాటికీ నా మాట ప్రస్తావిస్తున్నారు మాలతి - శరత్. నాకు చాలా చిరాకేసింది.

శరత్ మాలతిని మురిపెంగా చూసుకోవడం చూస్తుంటే వళ్ళు మండిపోతోంది. ఎంతయినా కోరి వరించిన భార్య కదా! వాళ్ళిద్దరికీ తందానా కొడుతూ భాను ఒకడు!

సినిమా చూస్తున్నా అన్యమనస్కంగానే ఉన్నాను. సినిమా పూర్తయ్యాక అందరూ బయటకెళ్ళాక మేం బయటకు వచ్చాం. కారిడార్‌లో నా ముందు భాను నడుస్తున్నాడు. నాకో ఆలోచన వచ్చింది. కళ్ళు మూసుకుని భాను మీదికి ఒరిగిపోయాను. భాను నన్ను చేతుల్లో ఎత్తుకుని, పొదివి పట్టుకుని, నెమ్మదిగా కుర్చీలో కూర్చోబెట్టాడు. నేను దాదాపు భాను వళ్ళో కూర్చొని ఉన్నాను. నా తల అతని ఛాతీకి చేతులు భుజాల మీద ఆన్చాను. నేను కోరుకుంది అదే! ఆ శరత్- మాలతి మేమెంత సఖ్యంగా ఉన్నామో, అన్యోన్యంగా ఉన్నామో తెలుసుకోవాలిగా! వాళ్ళొక్కళ్ళే సంతోషంగా ఉన్నారని వాళ్ళ తలబిరుసు! నేను అనుకున్నది నెరవేరింది. భాను తననక్కడే కుర్చీలో కూర్చోబెట్టి, కూల్‌డ్రింక్ తేవడానికి వెళ్ళాడు. నేను మాలతి వంక చూసి ధీమాగా తలెగరేశాను. మళ్ళీ మామూలుగా లేచి నుంచున్నాను. మళ్ళీ ఎప్పుడూ వారితో కలిసి బయటికెళ్ళలేదు.

ఆ తరువాత రోజు నెమ్మదిగా అసలు విషయం బయటపెట్టాను. నేను తల్లిని కాబోతున్నానని! భానులో నేనాశించిన ఆశ్చర్యం కానీ, ఆనందం గానీ కనిపించలేదు. నావంక నిర్లిప్తంగా చూసి, ఏదో గొణుక్కున్నాడు. అత్తయ్య కూడా ఓ శుష్కమందహాసం చేసి ఊరుకుంది.

మామయ్య మాత్రం చాలా సంబరపడిపోయాడు.

అమ్మ ఇక్కడికి రాదని నాకు ముందే తెలుసు కానీ- నాన్న కూడా రాలేదు. బహుశా అమ్మే వద్దని ఉంటుంది. నిజమే మరి! పెళ్ళి అయిపోయాక ఇక వీళ్ళ చుట్టూ తిరగవలసిన అవసరం వాళ్ళకేం ఉంది? అంతగా అయితే నేనే వెళతాను.

గర్భిణీ స్త్రీలకు విపరీతమైన కోరికలుంటాయట. అందరి సంగతి ఏమో కానీ- నేను మాత్రం కావాలనే మామయ్య దగ్గరికి వెళ్ళి పైనాపిల్ తినాలని ఉందన్నాను. అదీ చెప్పే తీరులో చెప్పాను. ఎందుకంటే ఇప్పుడవి దొరకవని నాకూ తెలుసు. కానీ ముసలాయన ఘటికుడే! ఊరంతా కాళ్ళరిగేలా తిరిగి- ఎట్లాగయితేనేం మూడోనాడు ఓ కాయ పట్టుకొచ్చాడు. నేను వెంటనే ఫోన్ చేసి మాలతికి ఈ విషయం చెప్పాను. మాలతి నేననుకునట్లుగానే బోల్డంత ఆశ్చర్యపోయింది నా ఉబలాటమూ తీరింది. కాయని మామయ్యనే తినమన్నాను!

నేనూహించిన హంగూ ఆర్భాటం లేకపోయినా ఇక్కడ సుఖంగానే ఉంది. పుల్ల తీసి అవతల పెట్టాల్సిన పని లేదు. అత్తయ్యా, మామయ్య నేను కోరినవన్నీ చేస్తారు. ఒక్కోసారి వారి విధేయతకు విసుగు పుడుతున్నా - అంతకుమించి గడుసు ఆలోచనలు పుడుతున్నాయి. నేను కోరే ఒక్కో వింత కోర్కెను ఏమీ వ్యాఖ్యానించకుండా కాదనకుండా తీరుస్తున్నారు. అత్తయ్య మామయ్యల గురించిన సమస్యే లేదు.

ఎటొచ్చి భాను ఇంకా అర్థం కావడం లేదు. నేను పాపాయితో తిరిగి వచ్చాక భాను సంగతి ఆలోచిస్తాను. అక్కడ్నించి వచ్చాక ఎలాగు నేనిక ఉపేక్షించను కదా! ఇక ఒకే ఒక కోరిక- భాను మీద పూర్తి పట్టు సాధించడం! కానీ ఎలా?

భానుమూర్తి:

నిరుపమ ఓ రోజు నేను తండ్రిని కాబోతున్నానని చెప్పింది. అంటే నిరుపమ నేనిచ్చిన పిల్స్ వేసుకోవడం లేదన్నమాట!

నిరుపమ నా మాటలేం లెక్కచేయదా? ఇంతవరకూ తామిద్దరూ మనసులేం ఖర్మ పెదవులు విప్పి మాట్లాడుకోవడమే సాధ్యపడలేదు. అపార్థాల నుంచి బయటపడనే లేదు. అప్పుడే పిల్లలా? అమ్మో!

కానీ అది వాస్తవమే! రోజు రోజు గడుస్తున్న కొద్దీ మరింత స్పష్టంగా కళ్ళముందు నిలుస్తోన్న వాస్తవం!

అదేంటో గానీ- ఆ రోజు శరత్‌లో, మాలతిలో నేను గమనించిన సంబరం మచ్చుకైనా లేదు. నేను స్పందనలు కోల్పోయానా? ఎందుకీ నిర్లిప్తతత నన్ను వదలడం లేదు.

నిరుపమ పుట్టింటికి వెళ్ళింది. ఇక్కడున్న కొద్ది కాలంలోనూ ఆవిడ గారి గొంతెమ్మ కోర్కెలు తీర్చడానికి అమ్మానాన్న విలవిలాడిపోయారు. నిరుపమకి కోరినవాటిని సాధించేంత వరకూ మొండితనమే కానీ, సాధించిన తరువాత వాటిని అనుభవించడంలో ఆనందం ఉండదు. నిర్లక్ష్యం చేస్తుంది. కోరే కోరికలన్నీ వింత కోరికలే! అప్పుడు ఏవయితే అరుదో అవే కావాలి!

సీడ్‌లెస్ దానిమ్మలు ఉన్న పళాన కావాలని ఓ రోజు భోజనం మానేసి కూర్చుంది. గర్భిణి వట్టి కడుపుతో వుంటే ఎలాగని అమ్మ తల్లడిల్లిపోయింది. నాన్న ఎలాగో వాటిని సంపాదించి, స్వయంగా వలిచి చేతికిచ్చాడు. నిరుపమ ఆ దానిమ్మ గింజలున్న ప్లేటును తన గదిలోకి తీసుకెళ్ళి, కిటికీలోంచి పారపోసింది. అలాంటప్పుడు వాటి కోసం ఎందుకంత రాద్ధాంతం చేసిందో అర్థం కాలేదు. ప్రతి పూటా ఏదో ఒకటి ఇలాంటి ఘనకార్యమే వెలగబెడుతుంది.

అమ్మా నాన్న చాలా మథనపడుతున్నారు. నా దగ్గర నిరుపమ గురించి

ప్రస్తావించే అవకాశం లేకుండా చేసుకున్నారు. నాకు వాళ్ళను చూస్తే జాలి వేస్తుంది.

అమ్మ ఎప్పుడూ నా గురించే దిగులు పడుతుంది. నిరుపమని వారించే, ఖండించే పని తను చేయలేడు. అమ్మతో ఆప్యాయంగా మాట్లాడి ఆమెకు స్వాంతన చేకూర్చనూ లేడు.

ఇలాంటి సందిగ్ధంలో నేను ఎంచుకున్నది ఘర్షణకు తావివ్వకుండా తెలివిగా తప్పించుకునే మార్గమే. నేను ప్రాక్టీసు మీదే దృష్టి కేంద్రీకరించాను.

నిరుపమ లేని మూడు నెలలు ఎంతో సరదాగా గడిచిపోయాయి.

మాలతి కూడా పుట్టింటికి వెళ్ళడంతో పాత స్నేహితులమంతా శరత్ వాళ్ళింట్లో సమావేశమయ్యే వాళ్ళం. వాళ్ళందరితో నవ్వుతూ సంతోషంగా కాలం గడుపుతున్నా తనకు లోలోన చెప్పలేనంత దిగులుగా వుండేది.

నా ఆనంద క్షణాలు భయంకరమైన చీకట్లోకి వేగంగా జారిపోతున్నాయి. నేను బతకాల్సింది- ఎలాంటి సున్నితమైన అనుభూతులకు, అనుభవాలకు ఆస్కారం లేని మొండి బతుకు.

వీళ్ళందరిలో చిప్పిల్లుతున్న సంతోషం చూస్తుంటే అసూయగా కూడా ఉంది. తనకే ఇలాంటి సమస్య రావాలా? తనే ఇటువంటి విషాదంలో చిక్కుకోవాలా? తనేం పాపం చేసాడని?

వీళ్ళందరితోనూ ఎంత గొప్ప సంబంధం చేసుకుంటానని కోతలు కోసేవాడు! ఇప్పుడు ఎలాంటి సంబంధం చేసుకున్నాడు! పైగా లోపాలన్నింటినీ స్వయంగా తనే చాటింపు వేశాడు. అందరూ మామూలుగానే ప్రవర్తిస్తున్నా, నా మట్టుకు నాకు వాళ్ళు నోటితో మాట్లాడుతూ, నొసటితో వెక్కిరిస్తున్నట్లుగా ఉంది. వాళ్ళందరి మధ్య నుంచి మాయమై పోవాలనిపిస్తుంది. దూరంగా పారిపోవాలనిపిస్తుంది. అవన్నీ తనలాంటి వాడు అనుకోవాల్సిన మాటలు కావు.

అయినా ఆ అష్వాక్ ఎంతో మేలు! కొంతలో కొంత నిరుపమకు చేరువ కాగలిగేడు. మరి తను?

ఇటు అమ్మానాన్నలకు దూరమయ్యాడు. అటు నిరుపమకీ దగ్గర కాలేడు.

· స్నేహితులకు సన్నిహితం కాలేడు.

ఏమైనా - ఎలాంటి సంతోష సంబరాలకు తావు లేకుండా రోజులు గడిచిపోతూనే ఉన్నాయి.

మాలతికి ఆడపిల్లని కబురొచ్చింది. శరత్ ఉరుకు పరుగుల మీద వెళ్ళాడు. శరత్ తిరిగి రాకముందే తనకీ కబురు వచ్చింది- ఆడపిల్లని! ప్రిమెచ్యూర్ డెలివరీ! నా మనసంతా అదోలా అయిపోయింది. కానీ జగన్నాథం మామయ్య వాళ్ళింటికి వెళ్ళాలని అనిపించలేదు.

అమ్మ బాగా కోప్పడింది. తనతో పాటు బయలుదేరింది.

కానీ- వెళ్ళామన్న సంతోషం లేకుండా చేసారందరూ!

మా ఇంట్లో వాళ్ళ బిడ్డకు సుఖం లేకుండా పోయిందని అత్తయ్య వాపోయిందట. నేనెంత సుఖంగా ఉన్నానో ఆవిడకేం తెలుసు?

నిరుపమ మేము మంచి కానుకలు తేలేదని మొహం ముడుచుకుంది. చిన్నసైజు యుద్ధం చేసింది. అమ్మ చివరికి తన చేతికున్న గాజులు తీసి నిరుపమ చేతిలో పెట్టింది- మౌనంగా! నేనూ మౌన ప్రేక్షకుడినే!

అన్నింటికీ మించి పాప నాకొక పజిల్‌లా ఉంది. పాప చూడడానికి నెలలు నిండిన బేబీలానే ఉంది. కానీ ప్రిమెచ్యూర్ బేబీ. పాప నిరుపమ దోషిత్వానికి చిహ్నం కాదు గదా? నా ఆలోచనలు అపై సాగలేదు. నేనే సాగనివ్వలేదు. ఇప్పటికే ఓ భావంతో చిక్కుకుని, బయటకు రాలేక ఉక్కిరి బిక్కిరి అవుతున్నాను మళ్ళీ అదే భావన పాపకూ అన్వయించనా? పాపను నా బిడ్డలాగే నా చేతుల్లోకి తీసుకున్నాను. హృదయానికి హత్తుకున్నాను.

ఇదీ విశ్వాసమే!

పిచ్చేశ్వరరావు దగ్గర ఒక కుక్కపిల్ల చేరింది. పొద్దున్న టిఫిన్‌తింటునప్పుడల్లా దానికి కూడా ఒక రొట్టేముక్కో, ఇడ్లీయో పడేస్తూ ఉండేవాడు. ఓసారి అతడు టిఫిన్ మానేసి హడావిడిగా కాఫీ మాత్రం త్రాగుతుంటే, కుక్కపిల్ల ఓపిగ్గా కొంచెంసేపు చూసి, బయటకు పరుగెత్తి ఎక్కడినుంచో ఒక బొమిక నోటకరుచుకుని వచ్చి అతడిముందుంచి తోక ఆడిస్తూ నిలుచుంది.

కానీ, నా గుండెల నిండా వెలితి. ఆ శూన్యాన్ని పాప నింపగలదా? మౌనాన్ని తుంచగలదా? ఏమో? తనలో మరింత న్యూనతను పెంచుతుందేమో! క్షణక్షణం ఆ అష్వాక్‌ను జ్ఞప్తికి తెస్తూ?

నిరుపమ :

పాపను చూడడానికి తల్లీ కొడుకులిద్దరూ చేతులాడించుకొంటూ వచ్చారు. ఓ రవ్వ ఉంగరమో పిందెల గొలుసో తెస్తే ఏమయ్యేది? ఏమీ తెలీదు! మా వాళ్ళందరి ముందు నా తల కొట్టేసినట్లయింది. అత్తయ్య ఏడుపుమొహం పెట్టుకుని చేతి గాజులు తీసిచ్చింది. పెద్దావిడకు ఆ బుద్ధేదో ముందే ఉండొద్దూ? వార్త విన్నాక ఉన్న పళాన బయలుదేరి వచ్చారుట! సంబడం బద్దలయినట్లే ఉంది!

కానీ నేను నిజంగా సంతోషంచే మాటొకటి చెప్పారు. మాలతికి కూడా ఆడపిల్లేనట. మాలతికి మగ పిల్లాడు పుట్టనందుకు నేనెంతో సంతోషించాను. నిజం చెప్పాలంటే భాను వచ్చిన రోజు విందు మా పాప పుట్టినందుకు కాక మాలతికి కొడుకు పుట్టనందుకు ఇచ్చాను!

అత్తయ్యా భాను వూరికి వెళ్ళిపోయారు. నేను తొందరగానే అత్తగారింటికి వచ్చేశాను. ఈ మగవాళ్ళని ఎక్కువకాలం ఒంటరిగా వదిలెయ్యకూడదు! ఎంతకయినా తెగిస్తారు!

మాలతి పుట్టింటి నుంచి వచ్చాక - ఓ రోజు మా పాపని చూడడానికి వచ్చింది. ఒక్క ఈడు వాళ్ళయినా మాలతి కూతురు, మా పాప- రాణి కన్నా బొద్దుగా ముద్దుగా ఉంది. నాకెలాగో అనిపించింది.

మాలతి మాత్రం చాలా సన్నబడింది. దవడలు పీక్కుపోయి, పళ్ళు ముందు కొచ్చాయి. ఒక్కటీ పాపతో చేసుకోలేక పోతోందట. పెద్దవాళ్ళు ఎవరైనా వుంటే ఎంతో సహాయంగా వుండేదని వాపోయింది.

ఆ మాటలు కావాలనే నన్ను దెప్పి పొడవాలనే మాలతి అన్నదనిపించింది. లేకపోతే అత్తయ్యే అలా అనమందేమో! ఎందుకంటే ఇక్కడికి వచ్చినప్పటినుంచీ పాప పని ఆవిడే చేస్తోందిగా! అదే ఆవిడ నిక్కు! ఏదో గొప్ప ఘనకార్యం చేస్తున్నట్లు ఆవిడ్ని అనుక్షణం పొగుడుతూ నెత్తికెక్కించుకోవాలనేమో! ఇంక నా వల్ల కావట్లేదు.

ఇప్పుడు భాను సంపాదన కూడా పెరిగింది. మాటి మాటికి మామయ్యను దేబిరించాల్సిన అవసరం ఇప్పుడు లేదు. అందుకే బాగా ఆలోచించి ఓ నిర్ణయానికి వచ్చాను. ఓ శుభోదయాన భీష్మించుకు కూర్చున్నాను- నేనూ భాను వేరే ఇంట్లోకి మారేదాకా అన్నం ముట్టనని!

కాగల కార్యం గంధర్వులే తీర్చినట్లు అత్తయ్యే భానుకి నచ్చజెప్పి ఒప్పించింది. వారం రోజులలో భాను క్లినిక్ దగ్గరలో ఇల్లు చూసుకోవడం, మారడం అన్నీ జరిగిపోయాయి. కావలసిన సామానదీ మామయ్యే తీసిచ్చాడు. అత్తయ్య ఏవో పాత సామాను అంటగట్టబోయింది. అక్కర్లేదని అక్కడే పడేశాను.

మార్కెట్‌లో ఉన్న ఆధునాతన వస్తువులన్నీ కొనకపోయినా- చాలా మట్టుకు కొననిచ్చాను. సంప్రదాయం ప్రకారం వీటికి డబ్బు అమ్మావాళ్ళు ఇవ్వాలిట! అత్తయ్య గొణుగుతోంది. వాళ్ళెందుకివ్వాలి? ఒక్కడే కొడుకు గదా! వున్న సొమ్ము కొడుక్కి ఖర్చు పెట్టకపోతే ఆ ముసలాళ్ళు పోయేప్పుడు మూట కట్టుకుపోతారా?

అన్నీ అమిరాయి కానీ మంచి పనిమనిషి- వంటమనిషి కుదరలేదు. నాకు వంట రాదు. అత్తయ్యని అడగాలంటే నామోషీ వేసింది. అందుకనే పనిపిల్ల చేత మూడుపూటలా హొటల్ నుండి తెప్పిస్తున్నాను.

భాను మధ్యాహ్నం భోజనానికి కూడా ఇంటికి రాడు. ఓ రోజు మామయ్య భానుతో కలిసి భోంచేశాడుట. ఆ రోజు సాయంత్రం నుండే అత్తయ్య క్యారియర్ పంపడం మొదలెట్టింది- క్రమం తప్పకుండా!

ఓ సమస్య తీరిపోయింది. హోటల్ భోజనం ఎంతకాలం తింటాం? అందులోనూ అత్తయ్య వంటకు అలవాటు పడ్డ ప్రాణాలు- ఇప్పుడు కుదుటపడ్డాయి.

నా దృష్టంతా భాను మీదా, పాప మీదా కేంద్రీకరించాను. భాను క్లినిక్ ఇప్పుడు హాస్పిటల్ అయింది. సిబ్బంది పెరిగారు. ఆదాయమూ పెరిగింది.

వాచ్‌మాన్ కూతుర్ని పాప పనికి పెట్టాను. పాప సమస్య తీరింది.

భానుని మెల్లిమెల్లిగా నా ఇష్టాయిష్టాల పరిధిలోకి లాక్కొచ్చాను. భాను ఇంట్లో వున్నంతసేపూ అతని పనల్నీ నేనే చేస్తాను. కాళ్ళకు బూట్లు వేయడం దగ్గర్నించి, తలంటి స్నానం చేయించడం వరకు. అలాగే భాను వాడే బ్లేడు ముక్క దగ్గర్నించీ, కట్టుకునే బట్టల వరకూ అన్నీ నా ఇష్ట ప్రకారమే ఇంట్లోంచి వస్తున్నాయి. ఒక విధంగా భాను నేను లేకపోతే జీవించలేనంత భ్రమలో పడిపోయాడు.

ఆ మార్పు భానులో స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. బయటికి వెళ్ళేప్పుడు చెప్పి వెళుతున్నాడు. అయినా నేను అహర్నిశలూ భానుని కనిపెడుతూనే ఉన్నాను. మగాళ్ళని నమ్మినట్లే నటిస్తూ నమ్మకుండా- అదుపులో వుంచాలన్న సూత్రం నేను అమ్మనుంచి నేర్చుకున్నాను.

భాను ఇప్పుడు నా మాట లేందే, నా సలహా లేందే కాలు తీసి బయట పెట్టడు. నా పలుకే వేదవాక్కు!

కానీ నేను ఆశించినంత మార్పు- అమ్మ ఆశించినంత అణకువ భానులో ఇంకా రాలేదు. ఇప్పటికీ నా కన్ను కప్పి - అత్తయ్య వాళ్ళింటికో శరత్ వాళ్ళింటికో వెళుతూనే ఉన్నాడు.

ఇక ఆలోచించాల్సింది వాళ్ళ విషయమే!

భానుమూర్తి :

ఓ రోజు ఏం బుద్ధి పుట్టిందో కానీ నిరుపమ తిండి తినకుండా, పాపకి పాలివ్వకుండా బిగదీసుకు కూర్చుంది. గుక్క పెడుతున్న పాపని సముదాయించలేక అమ్మ నిరుపమని పిలుచుకు రమ్మని ప్రాధేయపడింది.

నిరుపమ కోరిక విన్న నేను నిర్ఘాంతపోయాను. అమ్మానాన్నలను వదిలి వేరుగా వుండడమా? ఒక్కగానొక్క కొడుకును! వాళ్ళకి తను, తనకి వాళ్ళు తప్ప ఇంకెవరకున్నారు? ఈ వయస్సులో వాళ్ళ ముందీ ప్రస్తావన తెచ్చి వాళ్ళని క్షోభ పెట్టడమా? అసలు నిరుపమ ఆగడానికి అంతెక్కడ?

తను నోరు విప్పి మాట్లాడే లోగా- పాపను దగ్గరికి తీసుకెళ్ళిన అమ్మతో మొహాన గుద్దినట్లు నిరుపమే చెప్పింది. అమ్మ నన్ను ఒప్పించే సరికి మధ్యాహ్నమయింది. నాన్న మౌనంగా చూస్తూండిపోయాడు. ఆయనకి మాట్లాడడానికి ఏమీ తోచినట్లు లేదు. తను మొండికేశాడు. ససేమిరా ఒప్పుకోలేదు. పసిబిడ్డ గొంతు తడారి పోతుందేమోనని అమ్మ మాత్రం తల్లడిల్లిపోయింది. బాలెంత వుపవాసం ఆవిడ భరించలేక పోతోంది. నిరుపమ తన పంతం నెరవేర్చుకొన్నాకే పాపని వళ్ళోకి తీసుకొంది! కొత్త యింట్లోకి సామాన్లన్నీ నిరుపమ నాన్ననే తెమ్మని పురమాయించింది.

ఇంట్లో అదనంగా వున్న సామాను కొంత తీసుకోమంటే చాలా దురుసుగా తిరస్కరించింది. ఈ పెద్ద వయసులో అమ్మా నాన్న నలిగిపోతున్నారు. కోరి కొరివితో తలగోక్కోవడం అంటే ఇదేనేమో!

చేయాల్సిన గొడవంతా చేసి వేరు కాపరం పెట్టిందే కానీ నిరుపమ గృహిణి బాధ్యతలు మాత్రం నెత్తిన వేసుకోలేదు. ఇంటి పనికో మనిషి, వంటకో మనిషి, పాపకో మనిషి కావాలంది. చివరికి నాకు హోటల్ మెతుకులే ప్రాప్తమయ్యాయి. నిజానికి నేనిప్పుడు ఓ వంటమనిషిని గానీ హోటల్ ఖర్చులు గానీ భరించగలిగే స్థితిలో లేను. కానీ ఏం చెయ్యాలి? తప్పదు! అమ్మను కాదనుకొని వచ్చాక పిడికెడు అన్నం కోసం మళ్ళీ వెళ్ళాలంటే మొహం చెల్లడం లేదు.

ఓ రోజు మధ్యాహ్నం క్లినిక్‌లో భోంచేస్తున్నప్పుడు నాన్న వచ్చాడు. ఆ రోజుక్యారియర్‌లో ఎండినట్లుగా ఉన్న రెండువడలు, తోళ్ళలా సాగుతోన్న పూరీలు రెండు వున్నాయి. నాన్నకి ఆ క్షణంలో- నిరుపమని పెళ్ళి చేసుకుంటే అందబోయే సౌఖ్యాల గురించి వర్ణిస్తూ నాతో ఒకప్పుడు చేసిన వాదన గుర్తొచ్చే ఉంటుంది. పాపం ఆయనకి మాత్రం మాట్లాడడానికి ఇప్పుడేం మిగిలింది?

తల్లి కడుపు చూస్తే భార్య జేబు చూస్తుందంటారు. ఇతరుల విషయంలో ఏమో కానీ, తన విషయంలో మాత్రం అది నూటికి నూరుపాళ్ళు నిజం!

అమ్మ ప్రతిపూటా శ్రద్ధగా వండి పంపుతోంది. మేం తోసేసుకుని వచ్చినా, ఆవిడ బంధాన్ని ఒదులుకోగలదా? కడుపు తీపి! నిరుపమా ఓ తల్లేనా? మరి ఆమెలో తల్లితనం ఎందుకు లేదు? అందరితో ఏదో కక్ష సాధిస్తున్నట్లు ఎందుకు ప్రవర్తిస్తుంది? ఎప్పుడు ఏ విషయానికి పట్టు పడుతుందో, ఏ విషయానికి కోపం తెచ్చుకుంటుందో అర్థం కాదు.

ఇంత రాద్ధాంతాలు చేస్తూ తనకు మాత్రం తన ఇష్టాయిష్టాల ప్రమేయం లేకుండా సకల సపర్యలు చేస్తుంది. బయట నుంచి రాగానే బూట్లు విప్పడం దగ్గర్నించి తలంటి స్నానం పోసేవరకూ!

నవ్వాలో ఏడవాలో తెలియని పరిస్థితి! వద్దంటే ఏం ఉపద్రవం సృష్టిస్తుందో నన్న భయం చేత అన్నీ చచ్చినట్లు భరిస్తున్నాడు. ఎవరి ముందైనా అయితే నిరుపమ మరింత విపరీతంగా ప్రవర్తిస్తుంది! హొయలు పోతూ! ప్రేమ వొలకబోస్తూ!

ఇంత చేసినా అమ్మానాన్నల ఊసే సహించదు. ఆమె మాట చండశాసనం!

ఓ రోజు హఠాత్తుగా గదిని ఎ.సి. చేయించమని కూర్చుంది. ఎ.సి. చేయించడమంటే మాటలా? అందులోనూ అద్దెకొంపకి అనవసరం కదా? నిరుపమ తన తరహా మొండితనం చేసి చివరికి సాధించింది. నేను మాత్రం అప్పుతో బయటపడ్డాను.

నేనెలాగు నా నిర్లిప్తత నుండి, అసంతృప్తి నుండి బయట పడలేను. నిరుపమనైనా తను కోరినట్లు ఉండనియ్యాలనుకున్నాను.

నా దృష్టిలో ఇప్పుడు వుంది ఒకటే- నిరుపమ కోరినట్లు వుండడానికి పుష్కలంగా అవసరమైన ఇంధనం - డబ్బు!

ఆ డబ్బు కోసమే నాన్న ఇలాంటి నిర్ణయం తీసుకున్నాడు. మొదటి నుంచీ మా కన్నా వారికి డబ్బు ఎక్కువగా వుందన్న అహమే నిరుపమనలా అహంభావిని చేసింది. నిరుపమ మీద అదుపు సంపాదించాలంటే ఆమె అహంభావాన్ని పోషించే డబ్బు సంపాదించాలి. విపరీతంగా సంపాదించాలి.

నేను ఇప్పుడు నిజంగానే బాగా సంపాదిస్తున్నాను. విపరీతంగా సంపాదిస్తున్నాను. ఒక డాక్టరుకు డబ్బు సంపాదించడానికి ఎన్ని మార్గాలున్నాయో అన్ని మార్గాల ద్వారా సంపాదిస్తున్నాను. ఎవరి మీదో కక్ష కట్టినట్లు దీక్షబూని మరీ సంపాదిస్తున్నాను.

ఒక రోజు శరత్ ఫోన్ చేశాడు. చాలా కాలం తరువాత.

నా దగ్గర చూపించుకున్న పేషెంటెవరో అతని దగ్గరికి వెళ్ళాడట. దగ్గు తగ్గడం లేదని ఫిర్యాదు చేస్తే నేను టి.బి. మందులు వ్రాసానట. ఎలాంటి పరీక్షలు చేయించకుండా ఆ పసిపిల్లవాడికి అలాంటి మందులు అనవసరంగా ఎందుకు రాశావని కోప్పడ్డాడు. శరత్ పరీక్షిస్తే వాడికి అసలా ఛాయలే లేవట. ఇలాంటిదే మరో కేసు అనవసరంగా హార్మోన్లు స్టెరాయిడ్లు ఇచ్చానని కోప్పడ్డాడు.

నాకూ కోపం వచ్చింది. ఆయనెవరు నాకు చెప్పడానికి? నా ట్రీట్‌మెంట్ నచ్చకపోతే ఇంతమంది నా చుట్టూ ఎందుకు తిరుగుతారు? ఆ మాటే శరత్‌ని నిలదీశాను.

వాళ్ళ అమాయకత్వాన్ని ఆసరాగా తీసుకోవద్దనీ - ఇలాంటి వక్రమార్గాలు అనుసరించవద్దని- నా మెడికల్ షాపులోంచి నకిలీ మందులు తీసివేయమనీ, ఇంకా ఇలాగే ఏదేదో హితబోధ చేయబోయాడు. నేను చెవిలో దూర్చుకోలేదు.

ఎందుకంటే శరత్ నన్ను చూసి అసూయపడుతున్నాడు. మాలతి తనని చూసి ఈర్ష్య పడిందని నిరుపమ అన్నట్లుగా గుర్తు. ఎందుకంటే నేనీ మధ్య కారు కొన్నాను. స్థలం కొన్నాను. త్వరలో సొంత హాస్పిటల్ కట్టించబోతున్నాను.

ప్రథమ శత్రువు ప్రాణ స్నేహితుడే అవుతాడంటారు.

శరత్‌తో సాన్నిహిత్యం తగ్గింది. నేనే తగ్గించాను. ఇద్దరి మధ్యా అగాధాలు పెరిగాయి. పోటీ మొదలైంది. తన చుట్టూ కొంతమంది చేరారు. శరత్ చుట్టూ కొంతమంది. వీళ్ళు భట్రాజులకు ఏ మాత్రం తీసిపోరు. అక్కడి వార్తలు ఇక్కడికి, ఇక్కడి వార్తలు అక్కడికి చేరవేస్తుంటారు. మావి రెండు వర్గాలుగా తయారయ్యాయి. మౌన యుద్ధం చెలరేగుతూనే ఉంది.

నిరుపమ సంవత్సరానికో రెండు మూడురోజులు పుట్టింటికి వెళుతుంది. నేను నా బృందంతో మా ఇంట్లో సమావేశమవుతాను. ఆ సమావేశంలో లోగడ శరత్ వాళ్ళందరితో కలిసినప్పుడు చిప్పిల్లే ఉల్లాసం కానీ, శాస్త్రాన్ని గూర్చిన తర్క వితర్కాలు గానీ, యుక్తిఛలోక్తులు గానీ వుండవు. విద్యార్థిదశలో నాకు పరిచయమైన కొన్ని, అలవాట్లుగా మారాయి. అవి నిరుపమ ఉన్నా లేకపోయినా నిరాఘాటంగా

కొనసాగుతూనే ఉంటాయి.

నిరుపమ వూరెళుతున్నా, బయటకు వెళుతున్నా గ్లాసులతో సహా దాచి, తాళాలేసుకుని వెళుతుంది. ఆమెకు నాపై ఉన్న అనుమానానికి నాకు విరక్తి కలిగింది.

ఎలాంటి దురలవాట్లు, వ్యసనాలు లేకుండా మంచి అబ్బాయిలా వున్నప్పుడు నన్ను అనుమానించింది. నిందించింది.

ఇప్పుడు నా దృక్పథం మారింది. చేసినా చేయకపోయినా అనుమానిస్తున్నప్పుడు నాకు తోచినట్లు చేసుకుపోవడమే ఉత్తమమని! అలాగే నిరుపమ ముందు ఆమెకు నచ్చినట్లు వుండడం అలవాటు చేసుకున్నాను.

నిరుపమ కోరికలు ఒక్కొక్కటిగా తీరుతున్నాయి. చీరెల రెపరెపలు, నగల ధగధగలు ఆమెని ఆక్రమించేసాయి.

త్వరలో ఓ వంట మనిషిని కుదుర్చుకుని, అమ్మకు శ్రమ తగ్గించాలి.

అమ్మను కలిసి, అమ్మతో మాట్లాడి ఎన్నాళ్ళయిందో!

అసలు అమ్మ ఎలా ఉందో? ఈ కొడుకును గూర్చి ఏమనుకుంటోందో?

నిరుపమ :

మాలతి ఏదో పని మీద బజారెళుతూ ఇంటికి వచ్చింది. మాటల మధ్యలో ఎయిర్ కూలర్ కొన్నానని చెప్పింది. అబ్బో ఏం టెక్కు! పనిగట్టుకుని ఈ విషయం చెప్పడానికి వచ్చినట్లుంది. మహాతల్లి! మూడోనాటికి ఇంట్లో ఏసి పెట్టించి మాలతికి ఆ విషయం తెలియజేశాను. భాను మొదట కాస్త నసిగాడనుకోండి! అది వేరే విషయం!

అసలు ఈ మధ్య భానులో ఏదో మార్పు వచ్చింది. నేనా మధ్య ఊరెళ్ళినప్పుడు స్నేహితులందరినీ ఇంట్లో పోగేసి నానా రభసా చేశాడట. రాగానే పక్కింటావిడిచ్చిన సమాచారం. ఏం జల్సా చేసారో కానీ, తను వచ్చేసరికి ఆనవాళ్ళు కూడా లేకుండా చేసారు. నేనసలు మొదటి నుంచీ చాలా జాగ్రత్తగా ఉండేదాన్ని. ఎప్పుడు బయటకు వెళ్ళాలన్నా గ్లాసులతో సహా దాచేదాన్ని.

మళ్ళీ నాకే అనిపిస్తుంది మరీ అంత నియమాల్లో వుంచకూడదేమోనని! కానీ ఈ మగాళ్ళని నమ్మనే నమ్మకూడదు. ఏ క్షణంలో ఏ బుద్ధి పుడుతుందో!

రాయకూడనివి!

ఎలక్షన్లలో పార్టీ ప్రచారానికి ఒక భాగవతారిణిని పిలిచారు. ప్రెస్‌వాళ్ళతో పార్టీ లక్ష్యాలు చెప్తూ, మధ్య మధ్య పిట్టకథలు చెప్పి నవ్వించింది. చివర్లో, 'నేను మా పార్టీ గురించి చెప్పిన పాయింట్లన్నీ రాయండి. దయచేసి నా పిట్టకథలను రాయకండి. నా ఉపన్యాసాల్లో వాటినే మళ్ళీ నేను వాడాలి' అంది. ఒక పత్రికా విలేఖరి తన పేపర్లో ఫలానా పార్టీ లక్ష్యాలు చెప్తూ ప్రముఖ భాగవతారిణి మాయాదేవి మధ్య మధ్య చాలా పిట్టకథలు చెప్పారు. కాని అవి ఇక్కడ రాయకూడనివి అని రాశాడు. తరువాత ఆమె సభకి జనం విపరీతంగా వచ్చారు!

మా హస్పిటల్‌లో కొత్తగా ఓ డాక్టరు చేరింది. ఆవిడ వచ్చిన దగ్గర్నించి భాను వాలకం మారింది. తన దుస్తుల మీదా- తయారీ మీదా శ్రద్ధ పెరిగింది. ఆవిడ గారి ఫోన్ రావడం ఆలస్యం - ఈయనగారు ఉరుకులు పరుగుల మీద హాజరవుతారు. కేసులనీ అదనీ ఇదనీ కుంటిసాకులు చెపుతారు. నేనంత అమాయకురాలినేం కాదు. ఏం చెప్పినా నమ్మడానికి. మగవాడి గాంభీర్యమంతా పైటగాలి రెపరెపలాడేవరకే!

నేను అప్పుడప్పుడు హఠాత్తుగా వెళ్ళి, వాళ్ళిద్దరినీ తనిఖీ చేసి వస్తూంటాను. స్టాఫ్ అందర్నీ హెచ్చరించి వచ్చాను. ఆ అమ్మాయి - ధాత్రి చాలా నాజూగ్గా, చురుగ్గా ఉంటుంది. ఆ మాలతి లాగానే ఎప్పుడు పళ్ళికిలిస్తూ అందరినీ కలిపేసుకు తిరుగుతుంది. నన్ను చూడగానే మొహం చాటంత చేసుకుని పలకరిస్తుంది. ఆవిడ్ని కనుక అదుపులో వుంచకపోతేనా? హమ్మో..!?

అన్నట్లు, అదేం విడ్డూరపు మనిషో కానీ- చక్కగా తిని కూర్చోక మాలతి ఓ స్కూల్ తెరుస్తోందట. ఆ మాలతి ఎందుకలా సుఖంగా వున్న ప్రాణాన్ని కష్టపెట్టుకుందో! అదో పిచ్చి!

అయినా ఎవరెట్లా పోతే నాకేం కానీ, భాను ఎట్లాగూ పోకుండా కాపాడుకోగలిగాను. అదే పదివేలు!

ఓ రోజు బజారెళ్ళి వస్తూ వస్తూ ఆసుపత్రిలోకి తొంగిచూశాను. భాను గదిలో భాను, ధాత్రి ఒంటరిగా కూర్చుని ఉన్నారు. ఏం తప్పు చేయనిదే నేను తలుపు తీయగానే ఇద్దరూ అంతలా నిర్ఘాంతపోయారు! గుమ్మడి కాయల దొంగలెవరంటే భుజాలు తడుముకున్నట్లుంది వాళ్ళ వ్యవహారం!

నేనూరుకుంటానా? ఆ నంగనాచిని చెడామడా కడిగేసాను. పర్సులోంచి డబ్బులు తీసి మొహాన కొట్టి- బయటకు నడవమన్నాను. ఈవిడ గారలాంటిది కాబట్టే ఆమె భర్త వంటరిగా వదిలేసి దేశాలు పట్టి పోయినట్లున్నాడు!

భానుతో ఖచ్చితంగా చెప్పేశాను. ఇకపై జూనియర్ డాక్టర్ కావాలంటే మగాళ్ళని పెట్టుకోమని! చెప్పేవి శ్రీరంగనీతులు, చేసేవి ఇటాంటి పనులు!

ఆ కోపంతోనే గట్టిగా హెచ్చరించాను. భాను మీద- భాను సంపాదన మీద- భాను జీవితం మీద అధికారం ఉంది నాకొక్కదానికే! ఇంకొకరి నీడ పడినా నేను సహించబోను. నిలువునా దహించి పారేస్తాను!

ఒక్క క్షణం కోపం చల్లారగానే అంత మంది పేషెంట్ల ముందు అలా ప్రవర్తించకుండా వుండాల్సిందనిపించింది. కానీ అదీ ఒకందుకు మంచిదే! ఎందుకంటే అది ధాత్రికే గుణపాఠం కాదు. ఆసుపత్రిలో ఉన్న ఆడసిబ్బంది అందరికీ హెచ్చరిక! పేరుపెట్టి ఒక్కొక్కరికీ చెప్పకపోయినా వాళ్ళా మాత్రం గ్రహించలేరూ?

వాళ్ళ సంగతేమో కానీ భాను చాలా జాగ్రత్తగా ఉంటున్నాడు. భాను పూర్తిగా నా కనుసన్నల్లోకి వచ్చినట్లే!

కానీ ఎందుకో భానులో పెళ్ళికి పూర్వం తొణకిసలాడే చురుకుదనం మచ్చుకైనా కనిపించడం లేదు. మన్ను తిన్న పాములా వుంటాడు. ఒక్కసారి చాలా అసంతృప్తి కలుగుతుంది. నేనాడించినట్లు ఆడేవారే కావాలనుకున్నాను కానీ కోరలు పీకిన పాముతో సహచర్యం కన్నా పౌరుషంతో బుసలు కొట్టే మిన్నాగుతో కలిసి ఉండడంలో ఏదో తృప్తి తప్పకుండా వుం టుంది!

అలాంటప్పుడే నాకు అష్వాక్ జ్ఞాపకం వస్తాడు. భాను ఈ విషయం ఊహించనైనా ఊహించలేదు. అతనిలో ఆ స్పార్క్ లేదు. నేనే లేకుండా చేశానేమో!

భాను నా మీద పూర్తిగా ఆధార పడుతున్నాడు కానీ- భానుకి ప్రేమతో సమకూరుస్తున్నవన్నీ- ఇంటిమేట్ డ్రస్ దగ్గర్నుంచి అన్నీ- అన్నీ అష్వాక్‌కు ఇష్టమైనవేనన్న విషయం నా పెదవిని దాటిన క్షణం! ఆ క్షణంలో భాను పరిస్థితి ఎలా ఉంటుందో!

భానుమూర్తి :

ధాత్రి నన్ను కలవడానికి వచ్చింది. ధాత్రి మా జూనియర్. నా క్లాస్‌మేట్ సుందరం భార్య. ఈ మధ్యనే వారి పెళ్ళయింది. సుందరం మెడిసిన్ అవగానే అమెరికా వెళ్ళిపోయాడు. ధాత్రి ఏదో ఫార్మాలిటీస్ ఆటంక పరచడం వలన పెళ్ళి కాగానే అతనితో వెళ్ళలేకపోయింది. ఇంకా కొంతకాలం ఇక్కడే ఉంటుందట.

మాటల మధ్యలో ఖాళీ సమయంలో మా హస్పిటల్‌కి వస్తూండమని ఆహ్వానించాను. తను ఏవో పరీక్షలకు సిద్ధమవుతోందట. నైట్ డ్యూటీ చేస్తానంది.

నాకూ అది ఎంతో సౌకర్యంగా ఉంటుంది. ఇప్పుడు పేషెంట్లు పెరిగాక పగలంతా పని ఎక్కువగా ఉంటోంది. రాత్రిళ్ళు కేసులు అటెండ్ కావాలంటే విసుగ్గా ఉంటోంది. అందులో సగం అర్థం పర్థం లేని అదుర్దా సమస్యలే!

ధాత్రికి ఓ గది ఏర్పాటు చేశాను. పుస్తకాలు తెచ్చుకుని చదువుకుంటుంది. కొన్ని సార్లు పగలు కూడా వుండిపోతుంది.

ధాత్రి వచ్చాక చాలా ఉత్సాహం వచ్చింది. ధాత్రి ద్వారా సుందరం కబుర్లు- మా పాతమిత్రుల సంగతులు- సుందరం ఉత్తరాల్లో వివరించే వైద్య పరిజ్ఞానం- రాజకీయాలు- ఇలా ఎన్నో విషయాలు సంభాషించడానికి అవకాశం కలిగింది.

కేసుల గురించి డిస్కస్ చేస్తున్నప్పుడు నాకర్థమయ్యింది- టీమ్‌వర్క్‌లో వుండే సౌలభ్యమూ, ఆనందమూ. శరత్ రాకపోకలు తగ్గిపోయాక నా పరిధి మరీ కుంచించుకుపోయింది. ధాత్రి శరత్ లేని లోటును పూరిస్తోంది.

ఈ మధ్య మాలతి వచ్చి తనో స్కూలు తెరుస్తున్నానని ఆహ్వానించింది.

నాకు చాలా ఆశ్చర్యం వేసింది. శరత్ దాదాపు నాతో సమానంగా సంపాదిస్తున్నాడు. మాలతి మరో పని చేయాల్సిన అవసరం లేనే లేదు. పాపతో కాలక్షేపం కూడా బాగానే ఉండుండాలి. మరి ఎందుకీ తాపత్రయం? ఈ మాలతి ఈ ధాత్రి పగలనకా, రాత్రనకా ఎందుకు కష్టపడాలనుకుంటున్నారు. వాళ్ళకు కావలసినవన్నీ ఉన్నాయిగా? సకల సౌఖ్యాలను అనుభవిస్తూ, సుఖంగా నిరుపమ వున్నట్లుగా ఉండొచ్చుగా? ఆ మాటే మాలతిని అడిగాను.

మాలతి సౌమ్యంగా నవ్వుతూనే గట్టి సమాధానం ఇచ్చింది.

"గుర్తింపు కోసం! వ్యక్తులుగా గుర్తింపబడడం కోసం! ప్రత్యేక వ్యక్తులుగా గుర్తింపబడడం కోసం! ప్రముఖ వ్యక్తులుగా ఎదగడం కోసం! అన్నిటికీ మించి మేము మేముగా నిలబడడం కోసం!"

నిజమే, నిరుపమకి ఈ తత్త్వం ఎలా అర్థమవుతుంది? కనీసం ఇలాంటి ఆలోచనలున్న వారున్నారని కూడా గుర్తించదే! నిజానికి నిరుపమ రోజూ ఇంట్లో ఏం చేస్తుంది? నాకే సమాధానం తట్టలేదు.

తింటుంది. పడుకుంటుంది. కాదు.. కాదు.. ఇంకొన్ని చేస్తుంది.

అజమాయిషీ చేస్తుంది. ఆర్భాటం చేస్తుంది. రాద్ధాంతం చేస్తుంది.

ఆ రాద్ధాంతం ఎంత వికృతంగా చేయగలదో, ఎంత అర్థరహితంగా చేయగలదో తొందర్లోనే తెలిసింది.

నిరుపమ ఓ చదువుకున్న మూర్ఖురాలు. అంతే!

అది ప్రతి క్షణం నిరూపించుకుంటూనే ఉంటుంది!

ఓ రోజు నేనూ, ధాత్రి ఏదో కేసు విషయం చర్చిస్తున్నాం. నిరుపమ ధడాల్న తలుపు తీసుకుని లోపలికి వచ్చింది. కోపంతో బుసలు కొడుతున్న నిరుపమ మొహం చూడగానే నేనూ, ధాత్రి నిర్ఘాంతపోయాం.

నిరుపమ వాలకం చూడగానే ఏదో రాద్ధాంతం చేయబోతోందని నాకనిపించింది. ధాత్రిని వార్డులోకి వెళ్ళమని చెప్పబోయాను.

ఆలోగానే నిరుపమ ధాత్రి మీద విరుచుకుపడింది. నిరుపమ ఎంత సంస్కార రహితంగా మాట్లాడగలదో, ప్రవర్తించగలదో అంత సంస్కార రహితంగా ప్రవర్తించింది. చివరికి పర్సులోంచి డబ్బు తీసి ధాత్రి మొహాన విసిరి కొట్టింది. నాకు అక్కడికక్కడ సిగ్గుతో చచ్చిపోవాలనిపించింది. సాటి డాక్టరుకు అంత అవమానం, అగౌరవం జరిగినా బెల్లం కొట్టిన రాయిలా నిల్చుండిపోయిన నా చేతకానితనానికి నన్ను నేను అసహ్యించుకోవడం కన్నా ఏం చేయగలను?

నా ఇరవై మంది సిబ్బంది ముందు, నా వైద్యం కోసం ఎదురుచూస్తున్న అనేక మంది పేషెంట్ల ముందు నేనొక దద్దమ్మను అయ్యాను. ఈ రోజు నుండి నేను ఏ మొహం పెట్టుకుని వారిపై అధికారం చెలాయించగలను? నిరుపమా మేడంగారే వారికి అన్నీ అయ్యారు!

మేడంగారు నా మీద గట్టి నిఘా ఏర్పాటు చేశారు!!

అవును మరి! నిరుపమనే అనుమానించిన అనుమాన పిశాచిని!

అనుమానం రుచిని, దాని పరిణామం రుచిని నేను కూడా తెలుసుకోవద్దూ!

నేను ఈ సంఘటన నుంచి పూర్తిగా తేరుకోకముందే మరో సంఘటన.

శరత్ ఫోన్ చేసాడు. అమ్మకి అనారోగ్యంగా ఉందట!

కన్నతల్లి అనారోగ్యం పరాయివాళ్ళ ద్వారా తెలియడం కన్నా ఘోరం మరోటి ఉంటుందా?

శరత్‌ని పరాయివాళ్ళలో జమ కట్టేసానా? ఎప్పుడైతే నేను శరత్‌తో మనసు విప్పి మాట్లాడటం మానేసానో అప్పుడే ఆ పరాయి భావన వచ్చేసింది. ఆ భావన రాకూడనే రాకూడదు. ఒకసారి వచ్చాక అంత సులువుగా వదిలిపోదు.

మాలతి అమ్మని పిలవడానికని వెళ్ళిందట. అమ్మ బక్కచిక్కిన అవతారం చూసి, బలవంతంగా శరత్ దగ్గరికి లాక్కెళ్ళిందట.

శరత్‌తో అమ్మ తన గురించి ఏం చెప్పుంటుందో! కొడుకు వున్నా లేనట్టేనని వాపోయి ఉంటుందా? శరత్‌నే కొడుకులా సమయానికి ఆదుకున్నావని కృతజ్ఞతలు చెప్పుకుని వుంటుందా?

నా ఆలోచనలు తెగకముందే శరత్ వచ్చాడు. నేను ఆశ్చర్యంలోంచి తేరుకోక ముందే మౌనంగా నా చేతిలో అమ్మ రిపోర్టులు వుంచాడు.

అమ్మకి క్యాన్సర్!

నా మెదడు మొద్దుబారిపోయింది.

శరత్ ధైర్యం చెప్పి, మరిన్ని పరీక్షల కోసం- అవసరమైతే చికిత్స కోసం మద్రాసు వెళ్లాల్సిన అవసరాన్ని నొక్కి చెప్పాడు.

నాన్నను పిలిచి, ఆయనతో కూడా శరత్ పరిస్థితిని వివరించి చెప్పాడు.

అమ్మను మద్రాసు తీసుకెళ్ళాం. అక్కడా అదే తేలింది. రెండవ దశ.

అమ్మకు విషయం తెలియనీయకుండా జాగ్రత్త పడుతూ ఊరికి తిరిగి వచ్చాం. నేరుగా వారిని పాత ఇంటికే తీసుకెళ్ళాను. మా ఇంటికి రమ్మని పిలిచే ధైర్యం నాకు లేదు. అమ్మను ఇంటికి తీసుకొచ్చి ఏం చెయ్యాలి? ఎవరు చూడాలి? ఈ బ్రహ్మాండమైన భవంతిలో ఆమెని పట్టించుకునేదెవరు? అక్కడైతే కనీసం నాన్నైనా చొరవ తీసుకుంటాడు.

ఇక్కడ నిరుపమ కనీసం అమ్మను పరామర్శిస్తున్న ఆశ నాకు లేదు. నిరుపమ అమ్మతో ఏదో ప్రతీకారం తీర్చుకుంటున్నట్లుగా ప్రవర్తిస్తుంది. ఈ దశలో అమ్మకు మానసిక క్షోభ కలిగించనా?

కానీ.. కానీ.. అంతటి రోగాన్ని తనలోనే దాచుకుని ఈ నాటి వరకూ .. నాకు.. నా భార్యకూ .. నా బిడ్డకూ కడుపు నిండా అన్నం పెడుతోంది! ఇందుకు ప్రతిఫలంగా నేనేం చెయ్యగలను?

నేను ఆడపిల్లనైనా బాగుండేదేమో! అమ్మ ఇలాంటి సమయంలో సాయం అయ్యుండే వాడిని! కనీసం.. వాటేసుకుని భోరుమని ఏడ్చేవాడిని!

నేను ఏమీ చేయలేను- చివరికి ఆర్థిక సాయం కూడా!

నా ఆదాయమంతా నిరుపమ అధీనంలోనే ఉంటుంది. జమా ఖర్చులు ఆమే చూసుకుంటుంది. కానీ- ఏ ఆలోచనలో వుందో ఏమో నిరుపమ తనే స్వయంగా అమ్మకు డబ్బు సహాయం చెయ్యమంది. నాన్న సంవత్సరం పాటు మద్రాసులో ఉండి అమ్మకు చికిత్స చేయించాడు. కాలచక్రం నిశ్శబ్దంగా కదిలిపోతూనే ఉంది. అమ్మ ఆరోగ్యం ఓ కొలిక్కి రాకముందే నాన్న కాలంలో కలిసిపోయాడు.

అమ్మ ఇప్పుడు వంటరిది.

నిరుపమను అమ్మ దగ్గరకు వెళ్ళమని కానీ, అమ్మని ఇంటికి తీసుకొద్దామని కానీ నేను అనలేను. ఆ ధైర్యం నాకు లేదు. నిరుపమ యిష్టాయిష్టాలతో నేను రాజీ పడిపోయాను. ఘర్షణ పడకూడదన్న నా తత్త్వానికి నేను బానిసై పోయాను.

నిరుపమ అమ్మ బాగోగులకు ఓ పనిమనిషిని కుదిర్చింది. అప్పుడప్పుడు డాక్టరు దగ్గరికి అమ్మని తీసుకొచ్చినప్పుడే ఆ పనిమనిషి అమ్మను నా దగ్గరికి తీసుకొస్తుంది.

అమ్మ కూడా నన్ను రమ్మని కానీ, నేనే ఆమెకి సపర్యలు చేయాలని కానీ ఏనాడు అడగలేదు.

కానీ, ఏమీ కోరని ఆ మౌనం నన్ను- నా హృదయాన్ని మెత్తని కత్తిలా చీల్చేస్తుంది.

నేను అశక్తుడిని. నేను కొడుకుగా విఫలమయ్యాను. నేను తండ్రిగా కూడా విఫలమవుతానేమో!

ఎందుకంటే నా యింట్లో నా చిట్టితల్లి పసితనపు అమాయకత్వాన్ని అహంభావం ఆక్రమిస్తోంది.

మిగిలిన అయిస్క్రీం తింటానని అడిగిన నేరానికి వాచ్‌మెన్ నాలుగేళ్ళ కూతుర్ని టెర్రస్ మీద మండుటెండలో ఒంటికాలి మీద రోజంతా నిలబెట్టింది. ఆ అమ్మాయి పల్లీ కాదు, ఆసుపత్రి సిబ్బంది పట్లా పాప ప్రవర్తన అంత నిర్లక్ష్యంగానే ఉంటుంది. నిరుపమకు వెరచి అందరూ పాప ఆగడాలను చచ్చినట్లు భరిస్తున్నారు. ఆడించినట్లు ఆడుతున్నారు. నెత్తిన ఎక్కించుకుంటున్నారు.

అందువలన నిరుపమ అహం ఖచ్చితంగా తృప్తి పడుతుంది. కానీ,

మరో మేడమ్ రూపుదిద్దుకుంటోంది! మరో నిరుపమ తయారు చేయబడుతోంది!

గతాన్ని నేను మార్చలేను. ప్రస్తుతాన్ని మార్చలేను. భవిష్యత్తును మార్చలేనా?

నిరుపమ :

అత్తయ్యకి అంతులేని రోగం వచ్చింది. ఎప్పటికైనా ఆమె నా అధీనంలోకి రావాలని నేనూ కోరుకున్నాను. కానీ ఇలా కాదు.

అందులోనూ ఆమె ఆరోగ్యం బాలేకపోతే తిన్నగా కన్నకొడుకు దగ్గరికో నా దగ్గరకో రాక ఆ శరత్ దగ్గరికి వెళ్ళిందట! ఎంత అవమానం!

వయసు మళ్ళినా, మంచాన పడ్డా ఈవిడగారికి పొగరు మాత్రం తగ్గలేదు. ఈ నాటికీ నా యింటి గడప తొక్కలేదు. ఛీ! ఏం మనుషులో! పరాయివాళ్ళను కలేసుకుని తిరుగుతారు. అయిన వాళ్ళను దూరం చేసుకుంటారు.

ఆవిడకే అంత అభిమానం వుంటే తనకెంత వుండాలి?

వాళ్ళని మాతో వుంచుకోవాలని భానుకి వుంటుందేమో! ఆ అనారోగ్యం మనుషులిద్దర్నీ పెట్టుకుని ఈ పని మనుషులతో వేగడం ఎలా? అందులోనూ రాణిని వారికి దగ్గరగా వుంచడమూ మంచిది కాదు. ఈ ముసలాళ్ళు నా చిట్టిరాణికి అవీ ఇవీ నేర్పించి పాడు చేస్తారు.

అత్తయ్యకు మరీ బావుండ్లేదని వంట మనిషిని పెట్టించాడు భాను. ఆ వంట మనిషి చేసే తిండేం తింటాం? పైగా ఎప్పుడు మానేస్తుందోనన్న భయం ఒకటి! అత్తయ్యకు అవసరమైన మందులన్నీ వాడండి. చికిత్సలన్నీ చేయించండి. ఓ మనిషిని పెట్టండి, ఏవైనా చేయండి, త్వరగా తగ్గేలా చూడండి అన్నాను.

కానీ ఆశ్చర్యంగా ఎవ్వరం ఊహించని విధంగా మామయ్య ఆవిడ కన్నా ముందేపోయాడు. ఎందుకనో ఈ మధ్య ఆయన బాగా చిక్కిపోయాడు. దేని గురించైనా దిగులు పడుతూ వుండేవాడేమో! పెళ్ళయిన కొత్తల్లో నేనాయనను పట్టించిన ఆటలు, పెట్టించిన తిప్పలు నాకు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. పాపం ఆయన మంచాయన!

ఎటొచ్చి అవిడగారే! ఇప్పుడు రోజూ ఆవిడగారు మాలతి బడికి వెళుతోందిట! అత్తయ్య ఒరగబెట్టే పనులేం వుంటాయి? బడిపిల్లల బ్యాగులు మోస్తుందా? క్యారియర్లు మోస్తుందా? ఒక గొప్ప డాక్టరుకు తల్లినన్న సంగతి ఆవిడకు గుర్తు లేదా? ఎలా ప్రవర్తించాలో ఇంగితం ఉండక్కర్లా!మా పరువు నిలువునా తీసేస్తోంది!

అయినా మాలతికెలా బుద్ధి లేదు? తనంటే ఓ డాక్టరు భార్య అనే గౌరవం నిలుపుకోకుండా ప్రవర్తిస్తోంది. ఓ డాక్టరు తల్లిని పన్లోకి తీసుకుంటుందా? ఎంతయినా మొదట్నుంచీ అహం ఎక్కువే. ఫలానా డాక్టరుగారి తల్లి నా దగ్గర ఊడిగం చేస్తున్నదని ఘనంగా చెప్పుకుంటుందేమో!

సారీ, నాదనుకున్నాను!

కారు తలుపులు తీయలేక అవస్థ పడుతున్న ఒకామెతో 'క్షమించాలి, మేడమ్! ఈ కారునాది!' అతను వినయంగా అన్నాడు.

'రక్షించారు - ఇది నా కారు కాదని చెప్పి, వెధవ డోర్ తెరుచుకోవటం లేదు. ఎంతసేపటి నుంచో అవస్థపడుతున్నాను" అని అంటూ ఆదరబాదరాగా కొంచెం దూరంలో ఉన్న అదేరంగు కారువేపు నడిచింది ఆమె.

– ఆర్. సత్య

మా గౌరవానికి నేను భంగం రానిస్తానా? నేను ఆ మాలతిని నాలుగూ కడిగేద్దామని వాళ్ళ స్కూలుకి వెళ్లాను. నిజం చెప్పొద్దూ.. అక్కడి వాతావరణం చూశాక తప్పక రాణిని అక్కడే చదివించాలనిపించింది. అయినా అంతలోనే వాస్తవంలోకి వచ్చి పడ్డాను. మా బంగారు రాణికి అంత ఖర్మేం పట్టింది? రాణిని ఏ ఊటీలోనో, డెహ్రాడూన్‌లోనో చదివిస్తాను.

మాలతితో ఖచ్చితంగా చెప్పేశాను. మళ్ళీ ఎన్నడూ ఇలాంటి పిచ్చి పిచ్చి వేషాలెయ్యొద్దని! అత్తయ్య కనుక మరోసారి వాళ్ళ స్కూలు ఛాయలకు వచ్చినట్లు తెలిసిందంటే ఇద్దరినీ పూరుకునేది లేదని హెచ్చరించాను. మాలతి, అత్తయ్య మాట్లాడకుండా నిలువు గుడ్లేసుకుని నిల్చుండిపోయారు. అంతేకాక మరేం చెయ్యగలరు?

ఇప్పుడు అత్తయ్య మీద గట్టి నిఘా ఉంచాను. ఇంతకుముందు నా దగ్గర పనిచేసిన బుచ్చమ్మని ఆమె దగ్గర ఉంచాను. అత్తయ్య నిద్రలేచిన దగ్గర నుంచి, పడుకునే దాకా ఏమేమి చేస్తుందో, ఎవరెవరిని కలుస్తుందో అన్నీ నాకు బుచ్చమ్మ ఎప్పటికప్పుడు తెలియజేస్తుంది. ఆ మాలతిని మళ్ళీ అత్తయ్యను కలవనీయలేదు. అనుకోకుండా ఓ రోజు మాలతి వచ్చింది. ఎప్పటిలాగే పళ్ళికిలించుకుంటూ వాళ్ళ స్కూల్ వార్షికోత్సవమని పిలిచి వెళ్ళింది. అంతా నటన! మా రాణిని వాళ్ళ బడిలో చేర్పించాలని మాలతి పన్నిన పన్నాగం!

అయినా అవిడగారి గొప్పతనమేదో దానికి అందరూ ఎలా భజన చేస్తారో చూడడానికి నేను వెళ్ళాలా? నేను వెళ్ళలేదు.

భాను వెళ్ళాడని తరువాత తెలిసింది. ధాత్రి కూడా అమెరికా వెళ్ళిపోయిందట. ఆవిడ కిచ్చిన సెండాఫ్ పార్టీకి భాను వెళ్ళాడట!

నాకు తెలీకుండానే ఈ పనులన్నీ చేయాలని చూసాడు భాను. కాస్త ఆలస్యంగానైనా తెలిసాయి. మళ్ళీ జన్మలో అలా చేయబోనని వాగ్దానం చేశాడు. అతను చేయలేదు. నేనే చేయించాను.

మాలతి స్కూల్ వార్షికోత్సవం ఫోటో- ధాత్రి వీడ్కోలు సభ ఫోటో రెండూ ఒకేరోజు పేపర్లో వచ్చాయి. నేను ఆ ఫోటోలను ఎంతసేపు చూస్తూ వుండిపోయానో నాకే తెలియదు. అవి నాలో ఇంతకుముునుపు నేను ఎన్నడూ ఎరగని అలజడిని సృష్టించాయి. అవి నాలో లేనివేవో స్పష్టంగా చూపిస్తున్నట్లుగా అనిపించాయి.

ధాత్రి చాలా అందంగా, గంభీరంగా ఉంది. పట్టణంలోని సీనియర్ డాక్టర్ ఆమెకు మెమెంటో అందజేస్తున్నారు. ధాత్రి మొహంలో వినయవిధేయతలు తొణకిసలాడుతున్నా ఆమె కళ్ళు ధీమాగా తేజోమయంగా వున్నాయి. ధాత్రి ఏదో పరీక్షల్లో మొదటిస్థానం సాధించిందట!

ఇక మాలతి- ఎప్పటిలానే నోరంతా తెరిచి పళ్ళికిలిస్తూ ఉంది. శరత్ కూడా పళ్ళికిలిస్తూ చూస్తున్నాడు. ముఖ్యఅతిథి కూడా పళ్ళికిలిస్తున్నాడు! వాళ్ళిద్దరంటే సరే... కానీ ఈయన కెందుకంత సంబరమో!!

మొట్టమొదటి సారిగా నన్ను నేను నిజాయితీగా ప్రశ్నించుకొన్నాను.

ధాత్రిలోని విశ్వాసం కానీ మాలతిలోని సంతోషం కానీ తనకూ వున్నాయా? శరత్ మాలతిని చూసి సంతోషించినట్లు భాను తనను చూసి ఎప్పుడైనా సంతోషించాడా? తనేం ఘనకార్యం చేసిందని సంతోషిస్తాడు?

తన విజయాలుగా భావించినవన్నీ ఒక్కసారిగా అపజయాలుగా తోచాయి. ఆ ధాత్రి ముందు మాలతి ముందు నేనో మరుగుజ్జుననిపించింది.

కానీ అంతలోనే నా వాదన నన్ను కమ్మేసింది. నా ముసుగు నేను వేసేసుకున్నాను.

నేను భాను ఆస్తిని కాపాడుతున్నాను. భాను అంతస్తును కాపాడుతున్నాను. నేను లేకపోతే భాను లేడు. అతని అస్తిత్వమూ లేదు. అందుకే తను ఆ ధాత్రి కన్నా ఆ మాలతి కన్నా ఎక్కువే! తనూ భాను ఆ శరత్ మాలతిల కన్నా చాలా బాగానే ఉంటున్నారు. కానీ వాళ్ళందరూ తమ గురించి అలాగే అనుకుంటున్నారా? వాళ్ళకి తాము ఎంత సఖ్యంగా వున్నారో ఎలా తెలుస్తుంది?

నాకు వెంటనే ఓ ఆలోచన వచ్చింది. రాబోయే మా వివాహ వార్షికోత్సవాన్ని ఘనంగా జరుపుకోవాలన్నదే ఆ ఆలోచన. మేము మేడ్ ఫర్ ఈచ్ అదర్ అనీ, ఆదర్శప్రాయమైన దంపతులమనీ అందరికీ తెలియాలి. మాలతికి తెలియాలి. శరత్‌కి తెలియాలి. అష్నాక్‌కి తెలియాలి. తెలిసేలా చేయాలి.

ఆ నిర్ణయానికి రావడం ఆలస్యం- ముందుగా ఓ చక్కటి ప్రకటన తయారు చేయించాను. వాళ్ళ పేరుతో వీళ్ళ పేరుతో వివిధ పత్రికలలో ప్రకటింపచేశాను. ఇద్దరం సన్నిహితంగా నిలబడి దిగిన ఫోటోను కూడా ప్రచురణకు ఇచ్చాను.

ఆ ప్రకటన సారాంశం ఇదీ-

పూవూ తావి కలయికగా- రాగం తానం పల్లవిగా
శబ్దార్థంబుల కలయికగా- నిండుపున్నమి వెన్నెలలా
విలసిల్లే
అన్యోన్యమైన - ఆదర్శప్రాయమైన
మీ దాంపత్యం
సెలయేటిపై పూలవానలా కలకాలం కొనసాగాలి-

భానుమూర్తి :

ఉదయం ఆసుపత్రికి వెళ్ళానో లేదో ఒక గుంపులోకి దురుసుగా దూసుకొని

వచ్చారు. ఇద్దరు వ్యక్తులు మాత్రం పిల్లవాడిని లోపలికి తీసుకొని వచ్చారు. ఒకతను చాలా ఆవేశంగా ఉన్నాడు. అతనే నాలుగు రోజుల క్రితం ఈ పిల్లవాడిని నా దగ్గరికి తీసుకొచ్చాడు. మరొక అతను శాంతంగా వివరించాడు.

పిల్లవాడికి- నేను లోగడ రాసిచ్చిన మందులు వేయగానే వళ్ళంతా బుసబుస పొంగినట్లు వాచిందట. నా దగ్గరకి తీసుకువస్తే మరో ఇంజెక్షన్ వేసి, మరిన్ని మందులు రాసి యిచ్చి, భరోసా యిచ్చి పంపానట. తెల్లవారే పాటికి పిల్లవాడికి దృష్టి మందగించిందట.

వాళ్ళు చెప్పడం మొదలుపెట్టగానే నాకు విషయమంతా గుర్తొచ్చింది. వాళ్ళ చివరి మాటలు వినగానే నా నోరు తడారిపోయింది. మొదట్లో శరత్ చేసిన హెచ్చరిక జ్ఞాపకం వచ్చింది.

వాళ్ళు మందులు కొన్నది నా హాస్పిటల్ మెడికల్ కౌంటర్‌లోనే! వాటిలోని నకిలీ మందులు, అవి సృష్టించగలిగే ప్రమాదాలు నాకు తెలియనివి కావు.

వాళ్ళు కోపంతో చిందులు తొక్కుతున్నారు. ఫోరంలో కేసు వేస్తామని, ఆసుపత్రి ముందు ధర్నా చేస్తామని - ఆసుపత్రిని ధ్వంసం చేస్తామనీ.. ఇంకా ఏవేవో అన్నారు. నా కాళ్ళు చల్లబడిపోయాయి.

మెల్లిగా ధైర్యం కూడదీసుకుని- వ్యవహారం చక్కదిద్ది- వారికి పాతికవేలిచ్చి పంపాను.

వాళ్ళు వెళ్ళాక కూడా నాకు శాంతిగా అనిపించలేదు. ఎందుకంటే ఇలాంటి విషయాలలో అన్ని వేళలా డబ్బు అడ్డుపడదు. ఎప్పుడో ఓసారి.. ఎవరో ఒకరి చేత నాకు దండన తప్పదు!

ఎవరో నా మెడకి ఏదో బరువు వేసి అగాధంలోకి తోసినట్లనిపించింది. బహుశా అది నా పిరికితనం కావచ్చు- నా వ్యాపార గుణం కావచ్చు - నా అవకాశ వాదం కావచ్చు!

ఈ క్షణంలో నన్ను ఒడ్డున పడేసి స్వాంతన చేకూర్చగలిగేది ఒక్క స్నేహితుడి సాన్నిహిత్యం మాత్రమే. అదీ శరత్ లాంటి స్నేహితుడు మాత్రమే.

కానీ, శరత్‌ని నేనే స్వయంగా దూరం చేసుకున్నాను. జీవితాంతం పంచుకోగలిగే స్నేహాన్ని నా జీవిత సహచరిణితో పెంచుకోలేకపోయాను.

నేను ఒక వైద్యుడిగా విఫలమయ్యాను. ఒక స్నేహితుడిగా విఫలమయ్యాను. ఒక వ్యక్తిగా విఫలమయ్యాను. నేను... నేనుగా విఫలమయ్యాను.

నాకు ఆ రోజు స్కూల్ వార్షికోత్సవమని జ్ఞాపకం వచ్చింది. మరో ఆలోచనకు తావివ్వకుండా వెంటనే బయలుదేరి వాళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళాను.

శరత్- మాలతి సాదరంగా ఆహ్వానించారు. ఆప్యాయంగా పలకరించారు. మొదట్లో వారి మొహాల్లో గమనించిన ప్రశాంతత ఇప్పటికీ అలాగే ఉంది. ఇప్పటికీ ఇద్దరి కళ్ళల్లో తృప్తి తొణకిసలాడుతోంది.

మాలతి తన భావన, సాధన ఓ చక్కటి రూపు దిద్దుకొని, అందరి మన్ననలను అందుకొనడంతో సంతోషంతో సంబరపడుతోంది. భార్య సంతోషానికి శరత్ సంబరపడుతున్నాడు.

నిజమే. దాంపత్యంలో అన్యోన్యత ఒకరినొకరు సరస్పరం గుర్తించడంలోను, గౌరవించడంలోను ఉంది.

అది తనలాంటి రాజీ మనుషులకు సాధ్యం కాదు. సమన్వయం సాధించే క్రమంలో ఘర్షణ పడాలి. నిర్దిష్టత రావాలి. సహనం కావాలి. సామరస్యం కావాలి.

తనలాంటి అబద్ధపు జీవితం అందమైనదే కానీ అబద్ధమైనది. సత్యమే సంతోషం. నిజము, నిజాయితీ లేని జీవితం నికృష్టమైనది. అలాంటి దాంపత్యం నిస్సారమైనది.

అలాంటి నికృష్ట జీవితానికి, నిస్సార దాంపత్యానికి నటనతో అందమైన ముసుగు వేసి ఇతరులను మభ్యపెట్టవచ్చునేమో కానీ- మనస్సాక్షి ముందు ఏదో ఓనాడు దోషులుగా నిలబడవలసి వస్తుంది.

ధాత్రి వెళ్ళిపోయింది. ఎందరివో అభినందనలు అందుకుని వెళ్ళిపోయింది. ధాత్రి ఆనాటి వీడ్కోలు విందులో నన్ను చొరవగా పలకరించినా నేను అపరిచితుడిలాగా నిలబడ్డాను. నా అపరాధ భావమే నన్ను అపరిచితుడిని చేసింది.

అలవాటు పడిన నా అసత్య జీవితానికి నేను తెర దించలేను. రాజీ పడి మరింత నటన నేర్చాను. మనసులోని భావాలను బయటకు రానీయకుండా బూటకపు మాటలతో జాగ్రత్తగా కప్పి ఉంచుతున్నాను. లోకం నన్ను భార్యా విధేయుడన్నా నేను ఏమీ అనుకోను.

దాని పర్యవసానంగా మృత్యువుకు చేరువలో వున్న నా తల్లి ఒంటరిదై పోయింది. ఖరీదైన పనిమనిషి ఆంక్షల మధ్య ఊపిరి పీల్చుకోవడానికి కూడా కొట్టుమిట్టాడుతోంది. మాలతి బడిలో పసిమనసుల మధ్య ఊరట పొంది- కాస్త ఉల్లాసంగా గడిపిన అమ్మ ఇప్పుడు ఆ చిన్న ఆనందానికి కూడా దూరంగా నెట్టివేయబడింది. నా తల్లి నన్ను ఏ నాటికీ క్షమించదు. ఎప్పుడైనా చేతగాని కొడుకును కనిపెంచిన పాపానికి పశ్చాత్తాపంతో ఓ కన్నీటి బొట్టు రాలుస్తుందేమో!

నా అంతరంగాన్ని విప్పి చూడడానికి నాకే ధైర్యం లేదు. ఇప్పుడు నేను సంతోషంగా వుండడం కన్నా సంతోషంగా ఉన్నట్లు కనిపించడం ముఖ్యమని భావిస్తాను. అలా కనిపించడానికి ఏం చేయడానికైనా సిద్ధమే.

లోగడ నిరుపమ ఎలా ప్రవర్తించిందో కానీ పెళ్ళయ్యాక మాత్రం నా చుట్టూ అల్లుకుపోయింది. ఆమె పట్ల నిజాయితీ లేని నటన నాదని నాకు స్పష్టంగా తెలుసు. అందుకే ఆమె అభీష్టం నెరవేరడానికి సహకరించడం నా ధర్మమనిపించింది.

నిరుపమ మా పెళ్ళి రోజు ప్రకటన ఇద్దామని అన్నప్పుడు వెంటనే ఒప్పుకున్నాను. హృదయంతో పని లేని ఇలాంటి హంగామా ఆమె తృప్తి కోసం చేయడంలో తప్పేం ఉంది?

* * *

నిరుపమ, భానుమూర్తి నాకింకా ఎన్నో విషయాలు చెప్పేవారే!

కానీ మా ఏకాంతాన్ని భంగం చేస్తూ మా గేటు శబ్దమైంది.

నేను ఒక్కసారిగా లోకంలోకి వచ్చి పడ్డాను.

బార్లా తీసిన గేటు ముందు ఓ ఖరీదైన కారు ఆగి ఉంది. దాంట్లోంచి ఓ వ్యక్తి దిగి - మరో వైపు డోర్ తెరిచి- వినయంగా - కాస్త వంగినట్లుగా నిలబడ్డాడు. ఓ యువతి కారులోంచి దిగింది.

వారిద్దరూ నన్ను కలవడానికే వచ్చారు.

ఇంకా కొన్ని క్షణాల్లో నా దగ్గరికి వచ్చేస్తారు. ఆ లోపలే నేను ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోవాలి. నేను గబ గబ నా చేతిలోని పేపర్‌ను మడిచేశాను. నా శాలువా కింద దాచేశాను.

పనిమనిషి ఎక్కడుందో ఏమో?

ఉన్నచోటే నిల్చుని చుట్టూ చూశాను. కనిపించలేదు.

నేను శబ్దం రాకుండా నడుస్తూ- తలుపులు చేరవేసి - లోపలికి వచ్చాను.

వాళ్ళు లోపలకి వచ్చేలోగా మీకో విషయం చెప్పాలి.

ఇంతదాకా నాతో పాటు సావధానంగా మీరూ చూసిన - ఆ అంతరంగాల్ని అలాంటి అబద్ధపు అద్దాల మధ్యే వుండనివ్వండి!

మీరు మాత్రం ఖచ్చితంగా అలాంటి అద్దాల ముసుగులు ధరించబోరనీ- అలాంటి దగా బతుకులు బతకబోరనీ- నా మనసు గట్టిగా చెపుతోంది!

ఎక్కడి నుంచి వచ్చిందో ఏమో పనిమనిషి గొంతు వీధిగుమ్మంలోంచి వినిపిస్తోంది.

నేను గబగబ గదిలోకి దూరి, మంచం ఎక్కి, దుప్పటి బిగించాను.

ఆ వచ్చిన వాళ్ళు నన్ను సమీపిస్తున్నట్లుగా వారి అడుగుల చప్పుడు చెప్పకనే చెపుతోంది.

ఆ వచ్చిన వాళ్ళెవరో ఇకనైనా మీకు చెప్పొద్దూ! నేను చెప్పింది విన్నాక మీరే మాత్రం సానుభూతి చూపించినా నేను సహించనండోయ్!

చెప్పేయమంటారా?

ఆ వచ్చిన యువకుడు - భాను!

ఆ యువతి ఎవరో మీరు ఊహించే ఉంటారుగా,! నిరుపమ!

ఇక నేను?

ఊహలే ఊపిరిగా- ఆలోచనలే ఆసరాగా- కాలం వెళ్ళబుచ్చుతున్న భానుమూర్తి కన్నతల్లిని!

[సమాప్తం]